

var aabenbart Regjeringens Net, saalænge den ikke havde stadfæstet disse Grundlovsbestemmelser, da enten at tage et af disse Kaar eller, om den selv vidste et bedre, da at vælge det. Vi vide, hvad det forrige Ministerium valgte; det valgte Noget, som gjorde det umuligt at følge noget af de Kaar, som stode i Grundlovsbestemmelsen; det valgte, som vi Alle vide, at lade Frd. af 26de Juli udgaae. Derved see vi altsaa, at det ikke alene erklærede, at det paa ingen Maade vilde bruge det andet Kaar, det andet Alternativ, at sammenfalde, saaledes som her er sagt, Afsendinge fra hele Monarchiet, og med dem forenes om en Fællesforfatning, der da, ved at stadfæstes af Kongen, vilde blive ophøiet til Grundlov for hele Monarchiet; men det gjorde det umuligt ogsaa at bruge det andet Alternativ; thi ved at lade Frd. af 26de Juli udgaae, gjorde det det jo umuligt at gøre den danske Rigsdag bekendt med den Fællesforfatning, som Kongen agtede at lade udgaae, og altsaa afflaffede Ministeriet egentlig derved begge Kaar. Nu har imidlertid et nyt Ministerium sagt: vi ville bruge det ene af disse Kaar, af disse Alternativer, og under 29de August 1855 har Hans Majestæt Kongen stadfæstet disse Grundlovsbestemmelser med Alti, hvad deri indeholdes, og derved har altsaa Regjeringen modtaget begge disse Kaar til at vælge imellem. Det nærværende Ministerium har valgt det første Kaar, skjøndt det ikke kunde fyldestgøre, hvad der kræves; thi der kræves, som vi hørte, og som der staaer at læse, at det skal gøre Rigsdagen bekendt med den Forfatningslov, som Kongen agter at lade udgaae. Ministeriet har rigtignok rakt os et Udkast til en saadan Lov, som Kongen agter at lade udgaae; men Sagen er den, at den ikke kommer som det første, ikke som et Udkast til Loven, men som en anden forbedret Udgave af Forordningen af 26de Juli. Det var det ene. Det har dernæst erklæret, at, uagtet dette Udkast er et saadant, og derved ikke formelt af Rigsdagen vil kunne antages som det, der omtales i § 5, saa siger dog Ministeriet, at, naar Rigsdagen vil tage det saadant, saa kan det ikke betragtes som et saadant Udkast, som Kongen agter at lade udgaae; og hvori- mod der fra Rigsdagens Side kunne gjøres

Indvendinger, som vel endogsaa kunne tænkes at maatte have nogen Indflydelse; nei! det er ikke et saadant Udkast, det er i Grunden allerede en Lov, deels som bygget paa Forordningen af 26de Juli og deels som gaaet igjennem det Rigsraad, som ved denne Forordning er oprettet. Nu synes det mig ligefrem, at, dersom Rigsdagen nu siger Nei til det Forlangende, som Ministeriet gjør, at sage et ubetinget Ja til, at Grundlovsindskrænkningerne maatte træde i Kraft samtidigen med Fællesforfatningen og netop med dette Udkast i hele sin Foranderlighed, i hele sin Mangel paa alle mulige Betyggelser baade for vore særlige Rettigheder og for Alt, hvad de indbefatte — naar Rigsdagen sagde Nei dertil, saa skulde jeg mene, at Ministeriet maatte erkjende og indrømme sin Forpligtelse til nu at prøve det andet Kaar, det andet Alternativ. Kongen har stadfæstet dem begge, han har havt Nei til at prøve først, hvilket han vilde; men, ere de først begge stadfæstede af Kongen, saa ere de ogsaa begge erklærede for brugelige, og saa er den eneste lovlige Vej, hvorpaa Ministeriet kan skride frem til en Fællesforfatning, den, at, naar det har faaet Nei paa det første, da at prøve det andet Kaar; det var dette, jeg meente maatte ligge soleklart for Alles Dine. Jeg har troet, at dette, dersom der var nogen Tvivl eller Vasken hos Ministeriet, maatte bestemme det til ikke paa nogen Maade at sætte sig skarpt mod et betinget Ja, naar dette Ja — og saaledes troer jeg, at mit betingede Ja maa opfattes — var affattet saaledes, at det ikke var Ministeriet og Regjeringen ubrugeligt, at det overhovedet ikke forstyrrede Situationen; og jeg er selv vis paa, at mit betingede Ja ikke forstyrrer Situationen. Jeg har selv betragtet Situationen med megen Opmærksomhed; jeg seer godt, hvor den er. Og overalt blandt alle de Ting, som ere sagte om, hvorfor vi vel skulde tage os iagt for et Nei, har der kun været en eneste, der har forundret mig, et eneste Ord, som jeg dog ikke troer at have hørt feil; thi saavidt jeg hørte, saa sagde den høitærede Premierminister forleden blandt meget Andet, at vi dog skulde tage os vel iagt for et Nei, fordi blandt Andet „Absolutis men vel kunde ligge paa Luur.“ „Den kunde vel.